

Der behøver at leve af, ikke netop langt snarere og meget rigeligere findes ude omkring i Landet, om alt Sligt, som findes i Kjøbenhavn, ikke netop tilføres Kjøbenhavn. Jeg ser derfor ikke nogen Grund til, at Fjenden derfor skulde søge til Kjøbenhavn, da han meget lettere og rigeligere kunde forpleies udenfor Hovedstaden. Endelig tales der om „Befolkningens bevægelige Hovedformue“, der er samlet i Kjøbenhavn, der omtales Banker, Kasser, Overformynderiet og Dignende. Fjenden kan jo dog lige saa lidt som Kong Midas leve af Guld og Sølv; men jeg tror ikke, at han særlig vilde kaste sig paa slige Røverier og ligefrem tage Penge. Man kunde vel tænke sig, at han vilde udskrive en Kontribution som Vederlag for Forpleining paa egen Befostning, men jeg tror ikke, at Fæstningsværkerne vilde yde nogen Betryggelse i saa Henseende. Tværtimod have vi jo set ved Paris's Beleiring, at uagtet Fæstningsværkerne vare der, og maaske netop paa Grund deraf, raadsforte Fjenden sig med saghyndige Folk og udstrev derpaa en Kontribution af flere Millioner, som netop vandrede igjennem Fæstningsværkerne over til Fjenden. Derimod tror jeg ikke, at Fjenden i vore Dage ligefrem vil tage Penge. Man har vel enkelte Exempler derpaa, for Exempel det, der stete af General Davoust i Hamborg i 1813; men det er Exempler af den Slags, som jeg tror ere i højeste Grad affrækkende. Det følger vistnok af sig selv, at naar Kjøbenhavn er en aaben By, som jeg haaber, den skal vedblive at være, saa vil man under Krigsforhold have skaffet de offentlige Kasser og Dignende bort til sikkrere Gjemmesteder. Jeg har noget længere opholdt mig ved dette Spørgsmaal om Kjøbenhavns Befæstning, fordi det er min Overbevisning, at vi overhovedet ikke komme videre i Befæstningsagen, førend dette Spørgsmaal er endelig afgjort, enten skal Kjøbenhavn befæstes eller ikke. Men da det er min Overbevisning, at det vilde være ødelæggende for vort Forsvar i det Hele, om Kjøbenhavn blev befæstet, vilde jeg ønske, at man snarest muligt kunde faae dette Spørgsmaal ud af Verden. Jeg kunde udtale som et saakaldet præterea censeo, at Kjøbenhavn bør nedlægges som Fæstning snarest muligt; men det er jo ikke nok at blive staaende derved, og jeg for mit Vedkommende vil, uagtet man ikke har den Sagkundskab til Raadighed, som Regjeringen har, henstille, om man ikke snart skulde søge at komme frem med et andet System, hvori Kjøbenhavns Befæstning ikke forekom, et System, hvorved vi ikke affære os Udveien til at række Haanden til og at modtage en Haandsrækning fra vore nærmeste Fjender og naturlige Forbundsfaeller paa den anden Side Sundet og Kattegattet. — Det gjør mig ondt, at en Sag som denne neppe vil blive ført noget væsentligt Skridt fremad i denne Samling. Jeg anser Sagen for at være saa stor og

faa overordentlig, at det ikke vilde være formeget, om den blev fremmet ad overordentlig Veie, selv om det skulde være ved en overordentlig Indtælbelse af Rigsdagen; men forøvrigt tror jeg paa den anden Side heller ikke, at man skal stille den op, som om det hastede saa meget med den, som om Danmarks Tilværelse ahang af, at en Sag som denne blev afgjort strax eller ikke. Lad os se, hvorledes det har udviklet sig; i den første halve Snes Aar efter den sidste ulykkelige Krig sad Danmark med Hænderne i Skjødets og tænkte ikke stærkt paa slige Befæstninger; paa eengang kom Begejstringen i høi Grad i Bevægelse, og det var da Almenheden omtrent ligegyldigt, hvorledes det blev, naar det kun blev. Jeg tror, at naar vi her skulle tage den Beslutning om Foranstaltninger, der skulle gjælde for en lang Fremtid, og hvoraf Følgerne kunne komme til at vise sig skjæbnesvangre for vore Efterkommere, da kan man ikke overveie nok, og jeg mener derfor, at man meget vel kan overveie Sagen modent, og haaber, at det snart skal være muligt at se et andet System, der er i Stand til at vinde Tilslutning af dette Things Flertal.

Formanden (Krabbe): Skal en kort Bemærkning af Formanden skulde kunne sjerne en mulig Misforstaaelse, der kunde give Uro i Forhandlingerne senere, vil det maaske være paa sit Sted, at den bliver gjort. Det er denne, at den Yttring, hvori det ærede Medlem, som nu talte, faae en Insinuation fra den høitærede Minister, var, saavidt jeg erindrer — Tidenden foreligger endnu ikke — vistnok af det Indhold, at den høitærede Minister ikke forstod Motivering af den Indstilling, der var gjort af Flertallet, naar den ikke udgik fra den Grundanskuelse, at der Intet skulde gjøres. En saadan Opsattelses Fremsettelse kan man ikke bestride Berettigelsen af; jeg tror ikke, at deri laa nogen Insinuation, og i ethvert Tilfælde, naar et Medlem bestemt har erklæret, hvad der er hans Hensigt, eller deres Hensigt, paa hvis Begne han taler, saa er det en Selvfølge, at en Bestridelse af en saadan Hensigt aldrig vilde blive gjort her i Thinget, og hvis man vilde forudsætte, at den blev gjort, vilde saadant ikke blive tilstedet.

Bajer: Det skulde gjøre mig meget ondt, om jeg havde gjort den høitærede Minister Uret. Jeg vilde ikke have fremsat, hvad jeg sagde i Begyndelsen af mit Foredrag, dersom jeg ikke havde set, at Udtalelsen er bleven opfattet i alle Blade i Dag saaledes, som jeg fremsillede den.

Formanden (Krabbe): Jeg beklager, at Tidenden paa Grund af Mangler ved vort Trykkeri endnu ikke foreligger, saaledes at jeg ikke er i Stand til at gjengive Ordene anderledes end